

или други день и върху него ще развилнѣе, ще се разрази бурята на живота. Е, добре! . . . Тогава неговата плътъ ще се разплуе, разтопи въ плътъта на многото други, погребани преди. После . . . Това не можеше да си уясни той, както не можеше да проникне въ самата некрепка неподкупна проповѣдъ на новия свещеникъ — за свѣтлия и вѣченъ миръ отвѣдъ живота. Та той самъ — младиятъ вѣрваше ли въ него? И не бѣше ли неговата закачлива детска речъ едно залъгване, съ което да подготви заминаването на още мнозина, непрозрѣли самата сжщностъ на борческия животъ тука на земята?

— Да отидемъ високо до Бога . . . до слънцето.

Витанъ се промъкна презъ миризливата на потъ и царвули навалица наблизко до амвона, за да чуе всѣка дума, ала презъ всичкото време усѣщаше само хладината отъ нѣмотнитѣ вкочанясаи души, заскитали се тукъ-тамъ въ очаквание изъ канаритѣ на безплодния край, виждаше ясно какъ бърже, като мигъ на падащи звезди, угасваха едно по едно — въ мизерия и гладъ — пламъчетата на подкършенитѣ вощеници отъ огромния полилей на живота.

А утре или други день нѣкоя суха жилеста ржка, знаеше си, като щипци ще притисне и неговата . . .

— Готово ли е? — неусѣтно пристѣпилъ отзадъ запита Бъзука.

Витанъ не отвърна, а като мършавъ песъ се изправи, захвърли лулата, привдигна ковчега внимателно като вещь не отъ мира сего и като изрече